

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

57. évfolyam, 79. szám

Ára: 80 fillér

Hétfő, 1967. április 3.

Tavaszi szélben

Történelmet sodor emlékezetünkbe a vizeket árasztó, földeket szikkasztó, vetéseket dédelgető friss tavaszi szél. Ha eltűnődünk a múlton, ha felidézünk az első feledhetetlen április 4-ét, nem tehetünk róla, melegség tolatkodik szívünk tájékára. Bizony annyi téglát egymásra malteroztunk, annyi örömet megérteltünk, olyan sokat szépitettünk magunkon azóta, amennyire csak futotta tehetségünk. Ha most népünk dolgoz köznapjainak több mint két évtizedes eredmény-leltárát akarcsak hevenyén is összeállítjuk, újerőre kap bennünk az a meggyőződés, hogy minket ténylegesen, jog és igazság szerint egyaránt megillet a jelen, amelyet nemrég még csodás jövőként jósoltak váteszi lelkű nagyjaink.

Azt mondják, a múltó idő a legszebb érzelmeket is megkoptatja. Lehetséges. De némelyek hányavetin azzal is megtoldják néha, hogy ami ma van ebben az országban, az olyan természetes, mint a levegővétel, hiszen a társadalmi haladás törvényszerűsége hozta magával. Pedig ez már nem olyan egyszerű. Élnék más népek is a nagyvilág ölében, akik ragyogó lapokat írtak a történelemben, mert mi helyt kínálkozt az alkalom, azonnal magasba emelték a forradalom zászlaját, s mégis újra, meg újra térdre kényszerítették őket. Talán nem volt elég erejük végigvinni a harcot? Vagy mégis gyáváknak bizonyultak? Nem. Victor Hugo megénekelte egy párizsi fiút, akit a „tisza vérral mosott s gaz vérral szennyezett” barrikádon társaival együtt elfogtak az ellenforradalom darabontjait, s habár őt kivételesen futni hagyták volna, nyitott mellrel jelentkezett a kivégzőfalnál. Bátor, igaz férfiakban nem volt hiány sem Dózsa György seregében, sem a Magyar Tanácsköztársaság vöröskatonáinak soraiban, mégis fölülkerekedett a bitang reakció. Egyedül Oroszország nagyon-nagyon megalázott népe terítette le végképp elnyomóit és ezzel követendő példát adott az egész emberiségnek. Hogyan született meg a világhistóriának ez a leggyönyörűbb győzelme? Úgy, hogy az orosz forradalmat a harcokban megedzett bolsevik párt szervezte és amelynek olyan óriás állt az élén, mint Lenin. Az uralkodó osztályok háborújától megundorodott és feldühödött orosz munkások, katonák, matrózok a lenini párt fegyverével kergették el a pökhendi Romanov-dinasztiát és ejtették egyúttal gyógyíthatatlan sebet az eddig egységes és elbizakodott imperializmus testén. Bebizonyosodott, hogy egyetlen országban is diadalmaskodhat a szocializmus, ha kellő pillanatban egy hatalmas, szabadságszerető nép indítja meg a rohamot.

Hazánkban is egyre kiáltozták a költők, hogy „nem játék a világ, látni, teremteni kell”, a könnyből, kínból, piszokból mégsem tudtunk a magunk erejéből fölemelkedni. Vértörő csütörtökök, Orgoványok, Margit körúti börtöncellák, kommunista mártírok emléke áll elő tanúskodni, hogy a magyar munkásosztály minden lehetőséget megragadott a népszabadság diadaláért. A látók és merők nagyon is akartak itt értelmes életet teremteni, de a belső és a külső ellenség a konstruktív gondolatoknak még a csiráját is igyekezett széttaposni. Magyarországon — legjobbjaink harcaira is számítván — a Szovjet Hadsegnek kellett elvégeznie a tavaszi nagytakarítást.

Arról, hogy mi mindent köszönhetünk felszabadítóinknak, bőven beszéltek például tavaly ősszel a kommunista tanács-

kozásokon és az utóbbi két hónapban lezajlott népes választási gyűléseken. A tapasztalatok alapján sokan úgy vélekedtek: nem is annyira a megfogható gazdasági sikereket kell a szocializmus javára elkönyvelni, hanem azt a kétségtelen tény, hogy megváltozott a világos gondolkodású, a további bonyolult tennivalók elvégzésére is kész állampolgárok száma. Másoknak az jelent soha nem halványuló élményt, hogy nyugodtan ébredhetünk reggelente, mert a megélhetés gondja nem fájdtja többé a fejüket. És valóban, akik adnak valamit az emberi méltóságra, azoknak népköztársaságunk alkotmánya drágább a betevő falatnál. Ők így fogalmaznak: az a „megfizethetetlen”, hogy most már nem rugdos belénk senki, ha szabadságdalra támad kedvünk; nem itatnak le bennünket, mielőtt szavazni indulunk, nem fordít háttal a hatalom, amikor panasszal megyünk hozzá; nem kell kilincselnünk az elemi munkajog ügyében; nem muszáj imádkoznunk, ha értelmetlennek találjuk; nem tartják nyilván, hogy mikor, kivel állunk meg beszélgetni. Igen, ma már csakugyan afelé hajlunk, hogy magától értetődő dolgok ezek, de azt nem feledhetjük sohasem: csak azóta, mióta április 4-e legnagyobb nemzeti ünnepünként szerepel a kalendáriumban.

Idegenkedünk a frázisoktól, s már ez is iskolázottságunk, kifejlődött politikai igényességünk eredménye. De azt közel 10 millióan is nyugodtan elismerhetjük, hogy most már nekünk zöldell tavasszal a cukorborsó, a magunk gyáraiban szőjük a divatos kelmét, a mi számunkra tárják föl rejtett lényegüket az elemek. Minden gondunkkal-bajunkkal együtt őszintén tudunk örülni azoknak a messzemenően humanista intézkedéseknek, amelyek a párt IX. kongresszusából fakadnak. Az egész ország szemeláltára fokozatosan valósul meg az a jelszó, hogy „mindent az ember érdekében”.

Ma már eljutottunk odaig, hogy a lakosság zöme megérti: csak azt fogyasztathatjuk el, amit erőnkkel, tudásunkkal megtermelünk, nincs tehát sok értelme az úgynevezett kívánságlisták benyújtásának, ha kielégítéséhez még hiányzik az anyagi fedezet. E széles körű belátás alapján értékelik legtöbben az üzemi munkaidő csökkentését, a gyermekgondozási segély bevezetését, a szövetkezeti gazdákra vonatkozó nyugdíjrendeletet és az újonnan épülő lakások még igazságosabb elosztásának szándékát. Nincs ezzel ellentétben az sem, hogy mindenfelé élénk viták zajlanak további fejlődésünk lehetőségeiről, módszereiről. Az a lényeg, hogy a párt és a kormány gondjait milliók vallják magukénak, közeletünk élénken pezseg és egyre fokozódik a dolgozó tömegek alkotóvágya és készsége.

Érthető ezek után, hogy április 4-ét évről évre levett kalappal, s kissé megilletődötten ünnepeljük. Érthető, hogy ezen a nagy napon mindig koszorúkat viszünk a mi szabad boldogulásunkért elesett szovjet hősök emlékoszlopára és sírjaira. A hála virágaival, a rövidke tisztelgéssel azonban egyúttal magunkat is emlékeztetjük a folyamatos felelősségre. Arra, hogy soha a legszedítőbb eredmények láttán sem szabad ölse ejtenünk a kezünket, hanem egymást szinte naponta nevelve, ellenőrizni és buzdítva kell tő alá hoznunk azt a művet, amelyet huszonkét évvel ezelőtt óriási lendülettel és nagy-nagy bizakodással kezdtünk el építeni.

F. NAGY ISTVÁN

Díszünnepség, fogadalomtétel, koszorúzás

Ünnepi program Szegeden és a járásban

Ma, április 3-án délelőtt 10 órai kezdettel Szegeden a Vörös Csillag Moziban díszünnepséget rendez hazánk felszabadulásának 22. évfordulója alkalmából az MSZMP Szeged városi bizottsága, az mj. városi tanács és a Hazafias Népfrent városi bizottsága. Ünnepi beszédet mond Sipos Géza, az MSZMP városi bizottságának titkára.

Kedden, április 4-én délelőtt 10 órai kezdettel több ezer ifjúkommunista tesz ün-

nepélyes fogadalmat a Szechenyi téren, a KISZ Szeged városi bizottságának rendezésében. Ünnepi beszédet mond Mészáros Zoltán, a KISZ KB osztályvezetője. Közvetlenül a fogadalomtétel után, 11 órakor a párt, a népfrent, a tanácsi szervezetek, az üzemek, az intézmények, a fegyveres testületek megyei és városi képviselői megkoszorúzzák a Szechenyi téri és a Dugo-

nics temetőben levő szovjet hősi emlékműveket.

Az ünnep két napján több helyen rendeznek ünnepségeket, Komszomol—KISZ találkozókat. A szegedi járásban tíz községben tesznek a legfiatalabb KISZ-esek ünnepélyes fogadalmat. Ezekben a napokban Kiskundorozsmán, Szőregen, Rőszkén, Mórhalmon, Üllésen, Kisteleken, Sándorfalván, Algyón, Szatymazon és Újszentivánon rendeznek fogadalomtelt.

(Somogyi Károlyné felvétele)

Szovjet és magyar államférfiak táviratváltása

hazánk felszabadulásának 22. évfordulója alkalmából

Kádár Jánosnak, az MSZMP Központi Bizottsága első titkáranak, Dobi Istvánnak, az Elnöki Tanács elnökének és Kállai Gyulának, a Minisztertanács elnökének a következő üdvözlő táviratot küld-

te L. I. Brezsnyev, az SZKP KB főtitkára, N. V. Podgornij, a Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöke és A. N. Kozsigin, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke:

„Kedves Elvtársak! A Magyar Népköztársaság nemzeti ünnepe — az ország fasiszta iga alól történt felszabadulásának 22. évfordulója — alkalmából a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága, a Szovjetunió Legfelső Tanácsának Elnöksége, a Szovjetunió Minisztertanácsa, minden szovjet ember és a magunk nevében szívélyes üdvözlőnk és legjobb kívánságainkat küldjük Önöknek és a testvéri magyar népnek.

Azok a kiemelkedő sikerek, amelyeket a magyar dolgozók marxista-leninista pártjuk vezetésével arattak a politikai, gazdasági és a kulturális életben, fényesen példázák az új társadalmi rend egyszerű életerejét és fölönyét. A szovjet népnek szilárd meggyőződése, hogy sikeresen válóra válnak az MSZMP IX. kongresszusának határozatai. A IX. kongresszus fontos szakasza a szocializmus Magyarországon való teljes felépítésének útján.

Az a következtetés elvi harc, amelyet a Magyar Népköztársaság vív más testvéri szocialista országokkal együtt a békéért és a szocializmusért, az európai biztonság megszilárdításáért, a népek szabadságáért és nemzeti függetlenségéért, az imperializmus ellen, az Egyesült Államok vietnami agresszív rablóháborúja ellen, hozzájárul a szocialista közösség nemzetközi összefogásának megerősödéséhez, a magyar szocialista állam nemzetközi tekintélyének növekedéséhez.

A szovjet embereket őszinte öröm tölti el, hogy szakadatlanul fejlődik és erősödik a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság barátsága és sokoldalú együttműködése, a marxizmus-leninizmus és a szocialista internacionalizmus elvei alapján a szovjet és a magyar nép javára, amelyek egy sorban haladnak a közös nagy cél — a kommunizmus felé.

Kedves elvtársak, kívánunk Önöknek, a testvéri Magyar Népköztársaság minden dolgozójának további sikereket a békéért, a demokráciáért és a szocializmusért vívott harcukban.”

L. I. Brezsnyevnek, N. V. Podgornijnak tot küldte Kádár János, Dobi István és A. N. Kozsiginnek a következő távira- Kállai Gyula:

„Kedves Elvtársak! Szívvel köszönjük nemzeti ünnepünk, hazánk felszabadulása 22. évfordulója alkalmából küldött jókívánságait. Barátságunk és nagy napján a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány, az egész magyar nép nevében testvéri üdvözlőnk küldjük Önöknek és a nagy szovjet népnek.

E nagy évfordulón népünk a jogos büszkeség érzésével tekint át eddigi utunk eredményeit. A szocialista Magyarország építőinek tudatában hazánk előrehaladása elválaszthatatlan a Szovjetunió barátságától, testvéri, önzetlen segítségétől. Pártunk, kormányunk, népünk a jövőben is barátságunk erősítésén, egységünk elmélyítésén, együttműködésünk kiszélesítésén fog munkálkodni.

Elve az alkalommal, kívánjuk, hogy a Nagy Októberi Szocialista Forradalom fél évszázados évfordulójának évében a szovjet nép kommunista pártja vezetésével érjen el újabb kiemelkedő sikereket, a XXIII. kongresszus határozatainak végrehajtásában, közös nagy ügyünk, a béke, a szocializmus és a kommunizmus javára.”

A. A. Gromiko szovjet külügyminiszter és Péter János külügyminiszter kölcsönösen jókívánságaikat fejezte ki egymásnak hazánk felszabadulásának 22. évfordulója alkalmából.

Üdvözlő táviratot váltott a Szovjet

Szakszervezetek Központi Tanácsa és a SZOT elnöksége, a lenini Komszomol Központi Bizottsága és a KISZ Központi Bizottsága, valamint a Magyar-Szovjet Baráti Társaság és a Szovjet-Magyar Baráti Társaság elnöksége. (MTI)